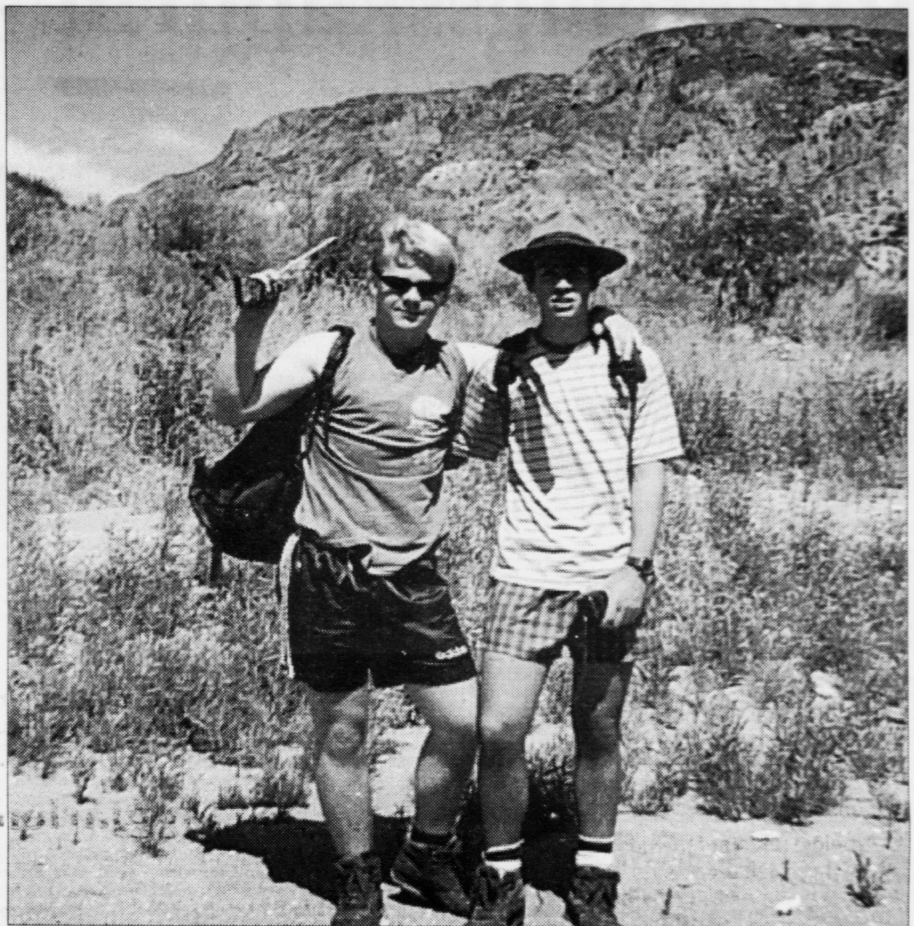

Nr. 45 – 7. MARS 1998

Eik Christensen saman við soninum í húskinum, har hann buði, Sebastian Barrencha; Andesfjöllin í baksýni.

Av Langasandi til Buenos Aires

Prát við 19 ára gamla Eik Christensen av Langasandi, sum 16. januar kom aftur úr Suðuramerika, har hann var AFS-lesandi í eitt ár

Tórður Jóansson

- Hvussu kom ferðin í lag?
 - Tá ið eg var liðugur við 8. flokk á Felagsskúlanum, ætlaði eg mær niður til Danmarkar — bæði tí eg vildi avstað og helst eisini av tí, at eg var skúlatroyttur. Hetta varð kortini av ongum; men móti endanum av 10. flokki gjørdi eg av at royna at sleppa til Suðuramerika við AFS-felagsskúlanum. Tvey eldru systkin míni høvdu verið í Peru og Kanada sum AFS-lesandi, so hendan møguleika visti eg um.
 - Hví júst Suðuramerika?
 - Jú, eg helt meg duga so mikið av enskum, at hugurin var at læra annað heims-málið, sum er spanskt, á okkara døgum í størri mun enn týskt og franskt. Í fyrstani valdi eg bara Suðuramerika og ikki serstakt land.
 - Hevði tú verið í útíðnum áður?
 - Ja, stuttar ferðir í Danmark, Noregi, Týsklandi og Bretlandi.
 - Og hvussu fekst tú so greitt ferðina?
 - Tá ið 10. flokkur var lokin, fór eg til skips og fiskaði til

í januar; tá vóru umsóknir longu sendar. Á sumri 1996 hevði eg fingið boð um, at eitt pláss var tøkt í Argentina, og hesum tók eg beinan vegin av. 11. februar í fjør varð so farið avstað um Vágar, Keyptmannahavn og Heathrow til Buenos Aires.
 - Hví fórt tú ikki beinan vegin?
 - Tú skalt sjálvur rinda nakað til slíkar ferðir. Og hjá mær snúði tað seg um 36.000 krónur, so hesa upphædd mátti eg fáa til vega. Tí fór eg til skips; men eftir ársskiftið bar til at fara. Og so varð gjørt.
 - Búði tú í Buenos Aires?
 - Nei, í býnum Mar del Plata, einar 400 kilometrar sunnanfyri. Í Buenos Aires búgva um 12 miljónir fólk, í Mar del Plata 600.000; men um summarið, sum er í desember-februar, eru vanliga 2 miljónir har, tí býurin er væl umtøktur frítíðarstaður.
 - Vóru tit fleiri ungfólk á ferðini?
 - Einir 120 AFS-arar komu um somu tíð til Buenos Aires úr londum um allan heim, teirra millum sjei íslendingar, tveir danskir gentur, nøkur úr Noregi, Svøríki og Finnlandi; men bara eg úr Føroyum.
 - Hvussu var so at koma til Argentina?
 - Spannandi. Í Buenos Aires var umboð fyri AFS, sum tók ímóti, legði lag á og so; tað var góð trygd og gjørdi

alt lættari, at hesi umboð vóru so holl og greiddu alt so smidliga. Síðani varð farið í bussi til Mar del Plata; hendan ferð vardi fyra tímar. Komin hagar, mátti eg fyrst búgva hjá øðrum enn teimum, ið skuldu vera húski mitt komandi árið. Men tað var ein fyrimunur við tað, at sonurin í húsinum hevði júst verið í Australia við AFS, og skjótt rann saman okkara millum. Tað var ein frálík byrjan; gjørdi, at eg kendi meg heima.
 - Tú gekk í skúla har?
 - Ja, har er fyrst barnaskúli, síðani framhaldsskúli fyri 13-18 ára gomul; einum slíkum var eg á. Hetta var privatskúli, sum har í landinum eru væl frægari enn teir almennu; og sama er á øðrum økjum, eitt nú heilsuverki. Men AFS-næmingar gjalda einki. Skúli var

fimm dagar um vikuna frá kl. 7:40 til 13:30. Lærugreinar vóru spanskt, støddfrøði, søga, lívfrøði og aðrar, sum vit kenna her; men so høvdu við eisini etikk ella siðalagslærur. Teld hava tey øll ári, og hóast útgerðin er vinaligari enn okkara, so tókst frálæran munandi betri. Men vallerugreinar eru einans seinastu tvey ári.
 - Hvat dámdi tær?
 - Væl. Fólk har eru nógv vinaligari enn her — og ræðast ikki at vísa tað. Men í skúlanum var strangari, ella hvussu tað kann sigast. Lætt var at koma í samband við onnur ung; tá ið vit vóru úti, var samanholdið betri enn her. Annars spældi eg handbólt í frítíðini, triggjar ferðir tveir tímar um vikuna; var eisini biðin á annað lið, sum hoyrði til Læra

Háskúlan. Vit spældu millum annað tveir ferðir í Buenos Aires og vóru har fyra dagar hvørja ferð.
 - Vart tú í Mar del Plata alt árið?
 - Nei, eg var víða um í Argentina, heilt móti markinum til Chili, og í grannalöndum. Slíkar ferðir vóru av og á alt árið. AFS skipaði millum annað fyri ferð til Paraguay og Brasil; saman við vertsfamiljuni var eg í Uruguay. Stórtingnar og hendingaríkar ferðir, sum ikki verða gloymdar.
 - Hvat fekst tú burtur úr?
 - Tað kann illa sigast í orðum. AFS skipaði sera væl fyri øllum, og eisini hetta gav eina trygdarkenslu. Men annars sært tú ikki rættiliga, hvat slík ferð hevur at týða, fyrr enn tú kemur heim aftur. Gaman í „missir“ tú eitt ár, men tað vinnur

tú inn aftur fleiri ferðir á annan hátt. Sjónarringurin víðkast, tú broytir hugburð til mangt og hugsar øðrvísi.
 - At enda, Eik: nøkur ráð til onnur ung?
 - Ja, eg vil mæla øllum ungum til at gera slíka ferð, hava tey møguleika til tess. Hetta er óivað tað besta, tú kanst gera. Tú lærir — uttan at vita av tí, og tú hugsar á nýggjan hátt. Fyri ikki um at tala allar upplivingarnar, tey ókendu umhvørvinu, fólk, náttúra og mangt annað.
 - Hvat fert tú so at gera nú?
 - Royna at fáa mærlønarrbeiði, kanska í fiskiskapi. Og aftan á summarfrítíðina byrji eg HF-skeið.
 - Takk fyri prátið, Eik, og alt tað besta.
 - Takk sjálvur; og somuleiðis.